

ES MEU VIATGE

Àngel Fullana Sifre

Estic a Tàrbena l'any 1920 amb una vida molt dura. Jo tinc 18 anys i sóc es primer de cinc germans. Es meus pares a penes tenen menjar: es que els dóna la terra i es animals de dins des corral (porc, gallines i conills). Intenten vendre-ho per tindre unes quantes perres per a comprar arròs, pa i altres coses necessàries per a viure.

Moltes nits vaig a dormir amb es ventre buit, i molta gent d'ací des poble se'n van a altres llocs, com ara a Alger o Nova Iork (Amèrica) per poder treballar i guanyar un poc de diners. A mi és una idea que em ronda as cap des de fa un temps.

S'altre dia vaig vore en Baptiste, de malmom "es Boteller", que estava omplint aigua de sa font Santa i parlant amb altres hòmens que anaven a batre a ses eres del Calvari i els contava i no acabava com de bé que estava es seu fill d'obrer i des sou que guanyava.

Així que, després de pensar-ho molt una nit a sa llum des cresol amb es meus pares i es meus germans, vaig dir-los que volia anar a Alger a fer temporada, perquè, en aquest moment, en es poble no hi havia cap futur per a mi. La mare es posà a plorar, no sabia què dir-me.

Aqueixa nit i moltes altres nits no podia dormir pensant en es viatge que tenia per davant. Però tenia molta sort, ja que es meu cosí en Martí també estava a Alger des de feia uns quants anys i li vaig fer quatre lletres amb ajuda d'un escriptent, perquè jo a penes sabia escriure.

Tres setmanes abans d'eixir d'aquest poble tan bonic per a mi i amb tants de records, i amb sa promesa de tornar només pogués, tant a sa meua família com a una xica que em tornava boig cada vegada que la vegia.

Així que, es meu cosí Martí em va contestar i em va dir que m'esperaria el 20 d'agost al port d'Alger i amb sort per a mi, ja que tindria una faena preparada per a mi a una fusteria.

Un dimarts 17 d'agost de 1920, amb una calor sufocant, vaig eixir de ma casa, as carrer de Santa Anna, per anar-me'n, i tots es veïns, familiars i amics estaven allà dir-me adéu. Però tots no paraven de parlar i dir-me això i allò, com si tots foren experts en viatjar.

Sa meua mare no podia més que plorar i dir-me que em cuidara molt i que em volia molt. Es meus germans no sabien què dir-me. I mon pare em va dir que em trobaria a faltar. I jo, sense mirar arrere, vaig començar es viatge.

Havia d'anar a Callosa, d'on eixia un cotxe que ens duria a mi i a altres com jo al port d'Alacant, on eixia un vaixell cap a Alger. Després d'una nit de viatge i un poc marejat vaig arribar-hi.

Sa primera impressió va ser d'una ciutat molt gran, amb molta gent que anava i venia, però ningú conegut. Em vaig espantar molt, però al cap d'una estona vaig vore es meu cosí Martí assentat a una banqueta, esperant-me com havia dit, i amb ell estava l'Antoni, en Joan i en Sebastià, que també havien vingut a Alger per una vida millor. Varen anar caminant fins as nostre pis, que havíem de compartir. Estava as barri de Bab-el-Oued, en un edifici on pràcticament tot era gent immigrant i treballadora. ¡Mare meua, quan vaig entrar vaig vore que tenien llum i aigua! Això era un verdader luxe, ja que allà a Tàrbena ses dones anaven a ses fonts a dur aigua amb es cànTERS i sa llum eren cresols d'oli que a penes feien llum.

As pis tenia una finestra que donava a un carrer molt transitat tant de gent com de vehicles. A Tàrbena teníem només un cotxe, es des tio Miquelet.

Quan es va fer de nit i ja en es llit, es meu cap no parava de pensar en es poble, en aquella xica que havia deixat arrere sense confessar-li es meu amor cap a ella, en sa meua mare i es meu pare i es meus germans menuts, que en aqueixos moments estaven llaurant amb es matxo, per a octubre sembrar blat a Santa Bàrbera..., fins que em vaig adormir.

A l'endemà juntament amb es seu cosí vaig anar a una fusteria que estava as afores de sa ciutat, on ell m'havia buscat una faeneta. Parlaven moro o francés i jo no els entenía, així que, com vàrem poder vàrem entendre'ns un poc i, després de dos dies, ja estava treballant allà.

Varen passar molts de dies, setmanes, mesos, anys. Escrivia as meus pares i ells a mi, per tindre notícies. I alguna vegada venia a treballar algun jove des poble i ens contava alguna coseta.

Però sempre pensava en Tàrbena, en ses festes de Santa Bàrbera, ses Festes des Fadrins, on ho passava tan bé, en sa matança des porc, on a ma casa teníem quatre dies de festa preparant embotit per a tot l'any, en Pasqua, que sempre anàvem a berenar as Figueral, i en molts de dies més...

El temps passà i passaren deu anys i una col·lecció de cartes i un dia vaig fer sa maleta per tornar cap a casa, ma casa, as meu poble, TÀRBENA.

I una vegada que vaig arribar a s'hostal d'en Belo vaig respirar molt fort. Era es mes de febrer i feia molt de fred. Però des carrer de sa Font d'Enmig fins a la Plaça i des carrer de Sant Rafel fins as meu carrer de Santa Anna mai m'havia sentit tan feliç. Tornava a casa.